

ani pojmy z pozitivních předpisů právního řádu odvozených. V tom spočívá onen synkretismus, který jsem Wenigovi vytkl. Proto Wenig nemůže dospět ani k řádné konstrukci legitimace, ani k bezvadnému výkladu čl. 36. sm. ř. Je-li věřitelem osoba, jíž dlužník je povinen platiti, není sporu, že řádně dle čl. 36. sm. ř. legitimovaný je věřitelem, třebaš tato pohledávka do jeho jmění hospodářsky nenáleží.

Wenig mi podkládá jakousi sadistickou rozkoš činiti mu výtky. Nic není a nebylo mne vzdálenější. Mnohem raději bych napsal: je to klasická kniha, leč to bych o Wenigově knize mohl učiniti jen nepravem.

Jaromír Sedláček.

Judikatura.

(Pořádá J. Purcner.)

Praktické případy.

Příspěvek k ustanovení § 7 j. n.

Nejvyšší soud usnesl se jako soud dovolací v zasedání neveřejném v právní záležitosti žalobce K. proti žalované Ostrauer Friedlender Eisenbahn ve Vídni o 2800 K s přísl., následkem dovolání žalobcovy proti rozsudku vrchního zemského soudu v Brně, jako soudu odvolacího, ze dne 26. července 1919, č. j. Ho II 89/19, jímž byl k odvolání žalobcovu potvrzen rozsudek krajského jako obchodního soudu v Novém Jičíně ze dne 19. května 1919, č. j. Og II a) 18/19, takto:

K žalobcovu dovolání se zrušují rozsudky obou nižších soudů, jakož i řízení jím předcházející, čítajíc v to veřejné ústní líčení, konané před soudem první stolice dne 9. května 1919, jako zmatečné a věc se odkazuje k soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Útraty zrušeného řízení se ruší navzájem.

Důvody:

Dle §§ 7. a a 8., odst. 1., druhá věta j. n. (čl. IV., č. 2. a 3. nov. o úl. pro s.) jednájí a rozhodují v rozepřích o majetkoprávních nárocích, náležejících před krajské a zemské soudy a před soudy obchodní, nepřevyšuje-li předmět sporu obnos 2500 K, ve stolici první samosoudci, ve stolici druhé (u vrchních zemských soudů) pak tříčlenné senáty. Zásadu tuto doprovází zákon v § 7. a) j. n. citovací, §§ 50., odst. 1. a 51. č. 1. až 3. j. n., uvedenou v závorce. Jednak z této situace a jednak z úvahy, že ve příčině této nařizuje zákon výjimku z pravidla, jež platí podle § 7., odst. 1. a 2. až 8., odst. 1., první věta j. n. o složení senátů krajských (zemských) a obchodních, pokud se týče vrchních zemských soudů a jde tedy o předpis zvláštní, výjimečný, který nelze vykládati extensivně, nutno dovozovati, že v rozepřích, které pod ustanovení § 50., odst. 1. a § 51., č. 1. až 3. j. n. nespadájí, jednájí a rozhodují krajští (zemští) a obchodní, pokud se týče, vrchní zemští soudové, i když předmět sporu obnos 2.500 K nepřevyšuje, v senátech dle §§ 7., odst. 1., 2. a 8., odst. 1., věta první j. n. normálně složených. K záležitostem těmto nenálezejí, pokud jde o příslušnost soudů (senátů) obchodních, jen rozepře uvedené v § 51., č. 4. a 5. j. n. řízení o živnostenských odvoláních, o zmatečných stížnostech dle čl. XXIII. uvoz. zák. k c. ř. s. a o žalobách o bezúčinnost nálezů rozhodčích soudů dle čl. XXV. téhož uvoz. zák., nýbrž i rozepře o náhradu požadovanou na základě zákona ze dne 6. března 1869 ř. z., č. 27. o ručení železnic, jež podle § 3. zmíněného zákona (čl. VI., č. 2. uvoz. zák. k j. n. c. ř.

s.) náležejí sice výlučně před soudy (senáty) obchodní, v § 7. a) j. n. však uvedeny nejsou.

Poněvadž ve případě našem jde o takovou rozepru, ve stolici první jednal a rozhodoval o ní samosoudce, v druhé stolici pak senát pouze tříčlenný, jsou rozsudky obou těchto soudů, jakož i řízení jim předcházející, čítajíc v to veřejné ústní líčení, konané před soudem první stolice dne 19. května 1919, zmatečnými podle § 477., č. 2. c. ř. s., protože soud nalézací nebyl osazen, jak zákon předpisuje. Slušelo proto, když jde o zmatečnost jak obou rozsudků, tak řízení jim předcházejícího, jež zůstala až dosud nepovšimnuta a k níž nutno hleděti dle §§ 494. a 514. c. ř. s. z povinnosti úřední, i když nebyla žádnou ze stran vytýkána, nalézt dle § 510., odst. 3. c. ř. s., jak svrchu uvedeno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 1919,
č. j. Rv II 241 19. A. K.

Ku výkladu § 7a nař. o ochraně nájemců ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. — Odpor se spisy?

Manželé F., majitelé domu v B. uzavřeli se svým nájemcem L. P. v B. porovnání dne 12. října 1918 dle kterého se nájemce zavázal, že najatý byt vyklidí nejpozději do 31. května 1919.

Nájemce byt 31. května 1919 nevyklidil a neodevzdal.

Majitelé domu podali žalobu na odevzdání bytu. Proti této žalobě dovolával se nájemce mimo jiné také ochrany § 7. a nař. o ochraně nájemců ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb.

Toto ustanovení vztahuje se na tento případ proto, poněvadž porovnáním ze dne 12. října 1918 byla uzavřena nájemní smlouva bez výpovědi do 31. května 1919, tudíž na dobu přes 6 měsíců. Majitelé domu nežádali před vypršením doby nájemní za zrušení nájmu z důležitých důvodů a nájem se proto obnovil na neurčitou dobu.

Žaloba na vyklizení jest proto nepřipustná a možno dáti výpověď za podmínek nařízení o ochraně nájemců.

Okresní soud Brno-město žalobě vyhověl z následujících

důvodů:

Souhlasným udáním obou stran a dopisem příl. B ze dne 12. října 1918 je zjištěno, že bylo ujednáno mezi stranami dne 12. října 1918 porovnání, dle něhož se žalovaný zavázal, že najatý byt vyklidí nejpozději do 31. května 1919. Domnívá-li se žalovaný, že se nyní může dovolávat ustanovení § 7. a nařízení o ochraně nájemců ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb., jest na omylu. Neboť uvedeným porovnáním nebyla přece ujednána nájemní smlouva na určitou dobu, nýbrž naopak bylo ustanoveno, že nájemní poměr mezi stranami stávající dnem 31. května 1919 má být zrušen.

Námítka žalovaného, že smlouvu nemůže splnit, poněvadž bytu nemůže nalézt, není odůvodněná, neboť žalovaný ani netvrdil, že by musil bydlet v B., vždyť se může usaditi alespoň prozatímně někde v okolí a není ani třeba, aby se vystěhoval do Něm. Rakouska.

Proti rozsudku první instance podal nájemce L. P. odvolání, kterému zemský soud vyhověl a žalobu zamítl z těchto

důvodů:

Soudce první stolice vyhověl žalobě vycházející z právního názoru, že ustanovení § 7. a min. nař. ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. zák., na tento případ užití nelze, ježto narovnáním ze dne 12. října 1918 nebyla nájemní smlouva na určitou dobu ujednána. Toto právní posouzení věci jest mylné. Jest sice správné, že uvedeným narovnáním nebyla ná-

jemní smlouva ujednána, avšak tímto narovnáním bylo ustanoveno, že žalovaný do určité doby t. j. do 31. května 1919, tedy přes 6 měsíců v bytě ještě bydlet může a že jej pak bez výpovědi odevzdati povinen jest.

Ustanovení § 7. a uvedeného nařízení není však stylisováno tak, že by se vztahovati muselo jen na případy, kde původní smlouva na určitou dobu ujednána byla, ne také na případy, kde původní smlouva na určitou dobu prodloužena byla. Nelze také nahlížeti, který důvod by měl zákonodárce, aby činil rozdíl mezi smlouvou, kterou nová nájemní smlouva na určitou dobu ujednala a smlouvou, kterou se nájemní smlouva, původně na dobu jednoho roku ujednána, na určitou dobu prodlužuje. Neboť, že narovnání ze dne 12. října 1918 též smlouvou jest, o tom nelze pochybovati.

Také nemůžeme dělati rozdílů, praví-li se, že se původní smlouva do určitého dne prodlužuje, aneb že se tato smlouva určitým dnem končí.

Uvážili-li se konečně, že uvedené ustanovení § 7a tak, jak celé nařízení má snahu chrániti nájemce, než lze býti pochvbnosti, že jedině výklad nájemci příznivější odpovídá úmyslu uvedeného nařízení. Ježto žalobcové ani netvrdili, že by před uplynutím nájemní doby se svolením soudu za zrušení nájmu z důležitých důvodů žádali a že jim svolení soudem dáno bylo, (§ 1. nařízení ze dne 9. února 1919, č. 62. sb. zák.) nemohou od žalobce vyklízení bytu žádati.

Nejvyšší soud vyhověl odvolání majitelů domu F., rozsudek odvolacího soudu změnil v ten rozum, že obnovil opět rozsudek procesního soudu první stolice.

Důvody:

Rozsudek soudu odvolacího odporuje dovolání žalobců z dovolacích důvodů § 503., č. 3. a 4. c. ř. s.

Onoho dovolacího důvodu zde není. Dovolání shledává jej v tom, že odporuje spisům názor odvolacího soudu, dle něhož byla původní nájemní smlouva porovnáním ze dne 12. října 1918 prodloužena.

Jest zřejmo, že tímto způsobem nebyl proveden dovolaný důvod revisní, neboť o odporu se spisy lze mluvit jen tehda, jestliže odvolací soud položil za základ svého rozhodnutí určité podstatné skutečnosti, pokládaje je za zjištěné, kdežto dle spisů nebyly vůbec zjištěny, aneb byly zjištěny jinak, než odvolací soud za to měl. Výrok odvolacího soudu, že byla původní smlouva porovnáním prodloužena, není vůbec žádným skutkovým předpokladem ve smyslu č. 3. § 503. c. ř. s., nýbrž právnickým úsudkem, jemuž lze odporovati — jak dovolatelé ostatně také činí — jen z hlediska č. 4. § 503. c. ř. s.

Naproti tomu posoudil soud odvolací z právního stanoviska rozepří nesprávně. Nesporno jest, že ujednaly obě strany dne 12. října 1918 narovnání, dle něhož se zavázala žalovaná strana, že najatý ji byt vyklídí nejpozději do 31. května 1919. Z tohoto narovnání, mimo soud ujednaného, vzešel žalobcům platný nárok na zrušení nájemního poměru a vyklízení a odevzdání najatého předmětu ve stanovenou dobu, třeba že nárok ten postrádal soudní vykonatelnosti. Toto právo žalující strany, plynoucí z uzavřeného narovnání, nebylo nijak dotčeno ustanovením § 7a, nařízením o ochraně nájemců ze dne 17. prosince 1918, č. 83. sb. zák. a nař. Účinnost zmíněného nařízení nastala pátým dnem po jeho vyhlášení, t. j. po 23. prosinci 1918. Že by § 7a nařízením o ochraně nájemců měl zpětnou účinnost, není v nařízení nikdy výslovně stanoveno a nelze z něho ani dovoditi. Právem poukazuje dovolání k tomu, že kdyby byl správný názor soudu odvolacího, byli by pronajímatelé zcela bezmocní i v případě, že by jim v době mezi uzavřením míru a ujednaným časem k vyklízení najatých místností vzešly důležité důvody k zrušení nájmu. Neboť na požadavek pronajímatelů o zrušení nájmu ze závažných důvodů, slušelo by dle zmíněného

již § 7 a, použití obdobně předpisů o výpovědi nájmu; soudní výpovědi pronajímatelů dalo by se však čelit námitkou, že věc jest vyřízena narovnáním mezi stranami uzavřeným, JUDr. VI. Fleischer.

Jest žaloba opposiční ve věcech nájemních přípustná?

Manžel žalobkyně J. V. zavázal se soudním smírem ze dne 5. června 1919, č. j. Nc II 120/19 »Zemskému výrobnímu družstvu krejčích a kožešníků« v Brně, že vyklidí obchodní místnosti v Orlí ul. č. 8., jakmile budou dílny, které měl v nájmu dříve K. L., upraveny na náklad vymáhajícího družstva. Poněvadž po upravení těchto místností tak neučinil, byla vymáhajícímu družstvu na návrh povolena usnesením tohoto soudu ze dne 24. července 1919, č. j. E. 1781/19/1 exekuce nuceným vyklizením obchodních místností užívaných.

Dříve však, než vyklizení bylo úplně provedeno, podala manželka povinného M. V. proti »Zemskému výrobnímu družstvu krejčích a kožešníků« v Brně žalobou dle § 37. ex. ř. odpor s návrhem, aby povolená exekuce byla prohlášena za nepřipustnou, jako taková zrušena a prozatím odložena.

O tom není mezi stranami sporu.

Žalobkyně opírá svoji žalobu o to, že k obchodním místnostem exekucí dotknutým přísluší právo nájemní jí, nikoliv jejímu manželovi J. V., který je s ní ve sporu o rozvod manželství. Žalobkyně tvrdí, že obchodní místnosti, o které se jedná, najala od dřívějšího vlastníka domu J. S. ona sama, že nájemné vždy sama platila, že nezmocnila manžela svého ku přijetí výpovědi. Teprve po ústním jednání o výpověď, dověděla se, že J. V. dána byla výpověď, a tu ihned dopisem ze dne 11. července 1919 oznámila straně žalované, že výpovědi neuznává.

Zástupce žalovaného družstva navrhl, aby žalobní prosba byla zamítnuta jako zákonně nepřipustná, jakož i proto, poněvadž nájemcem oněch místností byl manžel žalobkyně J. V., který platil činži jak dřívějšímu, tak i nynějšímu majiteli; i zevně firma zněla na jeho jméno, byvši bez jeho vědomí a svolení teprve po uzavření smíru přelepena papírem se jménem jeho manželky M. V. V obchodě jsou jen svršky J. V. Po uzavření smíru ze dne 5. června 1919 rozešla se M. V. se svým manželem, umístila se svémocně v těch obchodních místnostech a vytlačila J. V. z nich.

Soud prvé stolice žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Žalobkyně opírá žalobu výslovně o ustanovení § 37 ex. ř. tvrdíc, že exekuce E 1781/19 povolená žalovanému družstvu proti J. V. týká se obchodních místností, k nimž ona má právo nájemní a nikoliv její manžel J. V., jenž smírem se zavázal k vyklizení těch místností.

Dle § 37. ex. řádu může však třetí osoba podati odpor proti exekuci tehdy, tvrdí-li, že jí na předmětu exekucí dotčeném přísluší právo, jež by nedopouštělo výkonu exekuce. Citované ustanovení tedy předpokládá, že exekucí je dotčen nějaký »předmět«, totiž nějaký majetkový objekt povinného, jakéhokoliv druhu. Exekucí E 1781/19 povolenou žalovanému družstvu proti J. V. co do nuceného vyklizení není však dotčen žádný takový »předmět«, zejména nejsou jí dotčeny obchodní místnosti od žalovaného družstva najaté, jak omylem žalobkyně se domnívá, neboť povolená exekuce týká se vynucení jednání na povinného J. V., aby obchodní místnosti ty vyklidil, nikoliv obchodních místností samých. Jest tedy žaloba vybavující dle § 37. ex. ř. nepřipustnou, pročež jí bylo zamítnouti.

Odvolání žalující strany odvolací soud nevyhověl z těchto

důvodů:

Odvolatelka hájí stanovisko, že v tomto případě exekuci jest dotknut »předmět«, totiž obchod, z něhož mají všechny předměty vyklizeny býti a že tedy jsou zde všechny podmínky žaloby ve smyslu § 37. ex. ř. ježto žalobkyně tvrdí, že jí na předmětu exekucí dotknutém přísluší právo, jež by nedopouštělo výkonu exekuce.

Vývody odvolatelky není však nikterak vyvráceno odůvodnění prvého soude, v němž se k tomu poukazuje, že exekuce usnesením ze dne 24. července 1919, č. j. E 1781/19, povolená se týká vynucení jednání na povinném, tedy touto exekucí dotčen není »předmět« ve smyslu § 37. ex. ř.

Sloužit odpor dle § 37. ex. ř. k ochraně hmotného práva, jemuž vedením exekuce se ubližuje. Slovné znění § 37. ex. ř., že třetí osoba proti exekuci odpor podati může, přísluší-li jí právo s vedením exekuce se nerovnávající na »předmět exekucí dotknutý«, nasvědčuje tomu, že přípustnost odporu jest podmíněna tím, aby věc hmotná, totiž individuálně určená část majetku byla přímo exekucí dotčena. Exekuční intervenci dle § 37. ex. ř. lze tedy nastoupiti, když se exekuce vede na individuálně určené částky majetku. Není-li zde předmětu exekucí dotknutého, pak tu není předpokladu odporu dle § 37. ex. ř. Z té příčiny nemá proti exekuci, dohánějící povinného k úkonům aneb k opomenutí — o takovou jde v daném případě — průchodu odpor dle § 37. ex. ř., ježto »předmět« exekuci dotknutý není.

Dovolání žalující strany nevyhověl nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Uplatňujíc revisní důvod č. 4 § 503. c. ř. s. poukazuje dovolání k tomu, že předmětem exekuce vedené proti J. V., na vyklizení obchodní místnosti jsou stále jen ony místnosti, k nimž má právo nájemník žalobkyně a nikoliv manžel její J. V., z čehož žalobkyně dovozuje, že exekucí je dotčen předmět onen, ke kterému si osobuje žalobkyně určitého práva, a že tím je dán předpoklad žaloby dle § 37. ex. ř. Leč vývodům těmto nelze oprávněnosti přiznati a stačí poukázati hlavně na vývody nižších stolic, jež úplně ospravedlňují zamítnutí žalobního nároku. K těmto důvodům se vzhledem na vývody dovolání podotýká ještě jen toto: V tomto případě jedná se o exekuci, jež má za účel, aby dlužník J. V. zmíněné místnosti vyklidil, tedy aby jí bylo vynuceno určité jeho jednání. I když lze připustiti, že za předmět exekucí dotčený, jak ho má na mysli § 37. ex. ř., nutno považovati nejen movité tělesné předměty, nýbrž nemovitosti neb práva, jelikož i ohledně těchto majetkových objektů může tu býti právo, jež činí exekuci nepřípustnou, je v tomto případě směrodatno, že exekuce vede se nikoliv na nemovitosti neb na nějaké právo, nýbrž toliko k vynucení jednání dlužníkovy, totiž k vyklizení bytu. Ohledně takového jednání však nepřislouší třetí osobě právo na žalobu dle § 37. ex. ř. a tvrzené samostatné nájemní právo žalující strany neposkytuje práva k žalobě. Ostatně budiž podotknuto, že vyklizením J. V. z bytu nebude žalobkyni znemožněno, aby jiným způsobem domnělé svoje vlastní samostatné právo prosadila, a že exekucí vedenou na J. V. nepředbílá se řešení otázky, zda-li přísluší žalobkyni užívati zmíněné obchodní místnosti na základě vlastního jejího práva.

(Rozh. nejv. soudu z 2. prosince 1919. Rv II 256/19.)

—rcn—

Z praxe mezinárodního práva trestního.

Státní zastupitelství v Opavě navrhlo dle § 59. tr. ř. §§ 39., 4. tr. z. na žádost prvního státního zástupce v Nise vydání obviněných K. W. a

A. A. pruským úřadům, jelikož tito v noci k 19. červenci 1919 v Pilci, kraj Hlubčice ve společnosti jako spoluzloději ještě s třetím spolupachatelem pro svůj užitek cizí věci movité a sice 2 koně v ceně 10.000 korun z držení a bez přivolení A. H. z otevřené stáje odejmuli.

Čin tento jest dle trestního zákona platného na území státu československého zločinem krádeže dle §§ 171., 173., 174./II a, 179. tr. z. a jest těžkým žalářem v trvání od 5—10 let stíhán.

Čin není činem politickým ani konnexní s takovým činem, obvinění, kteří se doznali jsou dle úředních zpráv po ruce jsoucích příslušníky pruskými, čin sám spáchán je v cizozemsku, nepromlčen a státem o vydání žádajícím dosud netrestán a jest čin onen i dle trestního zákona říše německé dle §§ 242., 243. odst. 7. těžkou krádeží, stíhanou káznici do 10 let.

Mimo to projevíli obvinění protokolovaně souhlas s vydáním; na skutečnost tu klade se v mezinárodním právu trestním zvláště důraz.

Vydání má se povolit s výhradou, že obvinění budou stíháni jen pro čin tvořící předmět řízení vydávacího, nikoliv ale pro jiný před vydáním spáchaný čin trestní a navrhuje se pojmouti tuto výhradu do dekretu o vydání; neboť dle smlouvy spolkové z 26. ledna 1854 svého času mezi Německou říší a bývalou rakousko-uh. monarchií o vydávání zločinců uzavřenou nebyl princip speciality praktikován a nemá býti dán podnět precedenčního případu zásadu tu prolamujícího.

Spolková smlouva následkem převratu státních pozbyla sice platnosti, avšak §§ 39., 40. tr. z. platí jako vnitrostátní zákon vydávací a poskytuje dostatečný základ, aby vydání povoleno býti mohlo, i když není smluv o vydání zločinců.

Jest třeba zachovati uznané zásady v mezinárodním hmotném i formálním právu vydávacím platné; tomu jest tak v daném případě.

Jelikož obvinění pro žádný čin trestní zde spáchaný stíháni nejsou, důchodkové řízení proti nim zavedené skončilo prominutím, sluší obviněné ponechati dle § 59. tr. ř. ve vazbě vydávací, jelikož opatření takové proti útěku je nezbytné.

Radní komora zem. soudu v Opavě usnešením z 29. srpna 1918 č. j. Vr IX 813/19 doporučila u sborového soudu II. stolice vydání obou obviněných dle návrhu, ministerstvo spravedlnosti schválilo výnosem ze dne H. září 1919 č. j. 21.320/19 usnešení vrchního zemského soudu v Brně ze dne 3. září 1919 č. j. Ns 3006/19, jimž se žádosti na vydání K. W. a A. A. pruským úřadům vyhovuje.

Dr. A. Glos.

K výkladu § 3., odst. 4., zák. ze dne 31. ledna 1919, č. 75 sb., z. a n.

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací o zmateční stížnosti vznesené generální prokuraturou na ochranu zákona takto právem:

Rozsudkem okresního soudu v B. ze dne 15. dubna 1919, č. j. U 81/19, pokud jím vyslovena byla proti B. J. ztráta volebního práva do obcí, porušen byl zákon v § 3., odst. 4. ze dne 31. ledna 1919, č. 75 sb. zák. a nař. i zrušuje se tato část rozsudku.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v B. z 15. dubna 1919 č. j. U 81/19 byla B. J. odsouzena pro přestupek krádeže dle § 460. tr. z. a zároveň vyslovena ztráta práva volebního do obcí.

Rozsudek jest právoplatný.

Tímto poslednějším výrokem byl však porušen a nesprávně vyložen zákon. Dle § 3. odst. 4. zákona ze dne 31. ledna 1919 č. 75 sb. zák. a nař. (řád volební v obcích) jest při odsouzení pro přestupek výrok o ztrátě

práva volebního teprve při druhém právoplatném odsouzení pro čin, pro který může občan vyloučen býti z práva volebního, přípustný.

B. J. byla sice rozsudkem zemského soudu v O. ze dne 15. prosince 1917, č. j. Vr VII 668/17 pro zločin krádeže dle §§ 171., 173., 174./II c tr. z. právoplatně odsouzena, čin ten byl, jak ze spisů vychází na jevo, spáchán z pohunek nízkých a nečestných a byly ji jinak podmínky pro výrok o ztrátě práva volebního při odsouzení pro shora uvedený přestupek dány.

Avšak obviněná stala se účastnicou amnestie z 2. dubna 1918 (věstník ml. spravedlnosti z 4. dubna 1918, č. VI.; amnestie ta zahrnuje v sobě i prominutí následků odsouzení, účinek amnestie je ten, že se má za to, jako by vůbec tu trestního činu nebylo.

Z toho důvodu neměla býti vyslovena ztráta práva volebního, neboť, když by odsouzení, jež zahrnuje jest amnestií, jevílo dále účinky a mělo právní význam v oboru trestního řízení, jaký v daném případě okresní soud mu připisoval, znamenalo by to zúžení a omezování amnestie.

Zmateční stížnost vznesená generální prokuraturou dle § 33. tr. ř. je proto úplně odůvodněnou, důsledkem čehož bylo dle §§ 292. a 479. tr. ř. uznáno právem, jak shora uvedeno. (Rozhodnutí nejvyššího soudu v Praze ze dne 6. září 1919, čj. Kr. II

Dr. A. G.

Nejvyšší soud správní. K výkladu zák. ze dne 8. července 1902, č. 144 ř. z.

Ředitel velkostatku v Kelčanech vystavěl v Dubňanech dům přízemní s 10 byty pro dělníky a pronajal smlouvou ze dne 1. října 1913 dům ten Kelčanské cukrovarnické akciové společnosti za roční nájemné 1500 K na dobu 10 let a pro případ, že by pacht dvorů Jarovic a Muteňic byl obnoven, na dobu dalšího pachtu.

Žádost ředitele zmíněného velkostatku, aby tomuto domu přiznáno bylo 24leté osvobození od daní dle zákona o výhodách pro budovy se zdravými a levnými dělnickými byty ze dne 8. července 1902, č. 144. ř. z. a mí. nařízení ze dne 22. března 1904, č. 37. mor. zem. z. byla zamítnuta v pořadu instančním dle § 1., odst. 1. a § 5., odst. 4. a 5. cit. zákona, poněvadž tento dům jest majitelem pronajat, nikoli dělníkům, nýbrž Kelčanské cukrovarnické společnosti akciové a teprve prostřednictvím této jest dále pronajímán dělníkům.

Nejvyšší soud správní stížnosti ředitele velkostatku do rozhodnutí bývalého c. k. ministerstva financí ve Vídni ze dne 26. června 1919, č. 45186, v níž naříkal na toto rozhodnutí jako nezákonné, vyhověl a naříkané rozhodnutí zrušil jako nezákonné z těchto

důvodů:

§ 1., odst. 1. uvedeného zákona přiznává v odst. 1. osvobození na 24 let obytným budovám, které jsou vystavěny za účelem, aby poskytovaly dělníkům zdravé a levné byty, pokud jsou byty v domě dělníkům pronajímány, nebo přenechávány bezplatně nebo na účet mzdy bez cíferního stanovení ve smlouvě pracovní.

Naříkané rozhodnutí má za to, že výhody osvobození nelze přiznati, protože byty v domě stěžovatelově nejsou pronajaty dělníkům přímo, nýbrž jako podnájemníkům akciové společnosti a protože podnájem jest v § 5., odst. 4. a 5. cit. zákona zapovězen.

Názor tento jest nesprávný a důvodná jest námitka stížnosti, že dle úmyslu zákonodávce stačí, zajištěno-li dělníkům zdravé a levné bydlení, ať jsou již byty dělníkům pronajímány přímo, či oklikou v tom způsobu, že akciová společnost jako pachtýřka dvorů najala celý dům od stěžo-

vatele a pronajímá v něm byty svým dělníkům. § 5., odst. 4. cit. zákona zapovídá ovšem podnájem (a braní noclehářů) v rodinných domech, ale záповěď ta týká se, jak stížnost právem namítá, očividně jen dělníků, jimž jednotlivé byty jsou pronajaty a dána jest ze příčin zdravotních i mravních, aby dělnické byty nebyly přeplňovány.

Odstavec 5. § 5. naříkaným rozhodnutím uváděn jest patrně nedůvodně, neboť jednak okolnost, že dům jako celek najat jest od majitele akciovou společností, nečelí proti ustanovení, že byty smí býti pronajímány pouze dělníkům, jednak se ustanovení to netýče budov uvedených v odst. 1., nýbrž budov uvedených v odst. 2., § 1., určených ku prodeji dělnictvu.

Ježto tedy naříkané rozhodnutí spočívá na nesprávném právním názoru, musilo býti zrušeno jako nezákonné dle § 7. zákona o správním soudě. (Rozhodnutí nejv. soudu správního ze dne 4. září 1919, č. 3018).

Havlík.

Zprávy spolkové.

Tuto podáváme pro nedostatek místa teprve nyní. Dne 15. února 1919 byla ustavující **výborová schůze**.

Prvním jednatelem zvolen dr. Brychta, druhým jednatelem a knihovníkem nynější r. zem. s. dr. Budík, pokladníkem r. z. s. Purcner a zapisovatelem vrch. mag. r. Janík.

Ve smyslu usnesení valné hromady schválena resoluce, kterou se žádalo, aby nejvyšší soud byl přeložen do Brna.

Rovněž ve smyslu usnesení valné hromady bude prodiskutována otázka redaktorství časopisu pro právní a státní vědu. Otázka nerozřešena jednak pro nedostatek vhodné osoby, jež by redaktorskou funkci mohla zastávat, jednak proto, že by dosavadní redakce spatřovala v provedení usnesení valné hromady nedůvěru k redakci, takže by tato, jmenovitě p. prof. Weyr, se redigování vzdal.

Na návrh dra Minaříka usneseno požádati presidia krajských soudů, aby dala ve svém sídle podnět k založení odboru naší Jednoty.

Za členy přijati pánové: Havlík Bohuslav, práv. prakt. v Brně, Frant. Jäger v Brně, Jaroš Josef, substitut v Brně a Fr. Podlipný, kand. med. v Brně.

Dne 14. června 1919 byla **výborová schůze**.

Na návrh prof. Weyra usneseno utvořiti komitě, jež by připravilo založení právnické akademické organizace a upravilo její poměr k naší Jednotě. Do komitě zvoleni: dr. Brychta, dr. Brdík, r. z. s. Machovský a prof. Weyr.

Administrace Časopisu pro právní a státní vědu svěřena dru Brychtovi.

Za členy Jednoty přijati byli pánové: Bousek Frant., kand. adv. v Brně, dr. Funtíček Frant. v Žabovřeskách, dr. Valenta František, práv. prakt. v Brně, Vysloužil Josef, ausk. v Brně.

Dne 28. června 1919 byla **členská schůze**. Prof. Weyr referoval o rozdělení mandátů mezi sdružené listiny při volbě do obce (§ 48. voleb. obec. řádu.) Debaty se zúčastnili dr. Bulín, r. z. s. Machovský, r. v. z. s. Vácha, dr. Veselý, práv. prakt. Havlík a dr. Bahr.

Dne 2. října 1919 byla **výborová schůze**.

Na návrh p. pres. Krejčího, usneseno uspořádati kol 20. listopadu slavnostní členskou schůzi na počest členů nejvyššího soudu v Brně a členů profesorského sboru právnické fakulty Masarykovy university.